

Ако ние и да бѣхме доволно предпазливи, но извѣстието, че ще да дойде Пугачовъ, са распърсна по сичката крѣпость. Ако Иванъ Кузмичъ и да уважаваше жената си твърде много, но за нищо на свѣтътъ не би ѝ открилъ тайната, която му бѣше явена съобразно съ длъжността му. Когато той приѣлъ писмото отъ генералинѣтъ, то съ доста голѣмо искусство испроводилъ Василиса Егоровна за заленъ хайверъ, като ѝ казалъ, че ушъ отецъ Герасимъ е приѣлъ изъ Оренбургъ чудни извѣстия, които съ са държали въ голѣма тайна. Василиса Егоровна тоя си часъ поискала да иде у попадини на госте и, съобразно съ свѣтътъ на Ивана Кузмича, зеда съ себѣ си и Маша, за да ѝ не бѣде тѣшко да сѣди сама.

Щомъ Иванъ Кузмичъ останалъ пжленъ господаринъ, то тоя си часъ испроводилъ да ни викатъ; а Палашка била затворена въ особенна стая, за да не може да ни подслуша.

Василиса Егоровна са вѣрнала дома си печална, защото не можѣла да испита отъ попадичта почти нищо. Дома си са тя извѣстила, че въ нейното отсъствие Иванъ Кузмичъ е събиралъ свѣтъ и че Палашка е била затворена. Тя са усѣтила, че мажтъ ѝ я е излѣгалъ и захванала да го испитва. Но Иванъ Кузмичъ въ това време са билъ вече приготовилъ за отговоръ. Той са не уплашилъ свѣстѣмъ и захваналъ да отговаря на любознателната си жена: «Слушай, майко! Жените въ нашата крѣпость намислили да палатъ пещите си съ слама, а защото отъ това може да произдѣе нѣкое нещастие, то азъ заповѣдахъ на тие жени да си не играятъ вече отъ сега.» «А защо ти затвори Палашка? попитала командантшата.—Защо сиромашкото момиче е сѣдѣло затворено толкова време?» Иванъ Кузмичъ не